

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa PKP Cargo Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z udziałem S.- P. Spółki Akcyjnej w W.
o ochronę konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 września 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 listopada 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2008 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację PKP Cargo S.A. z siedzibą w W. (powódka) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z dnia 31 grudnia 2008 r.

Powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną, opierając skargę na podstawie obejmującej naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 101 związku z art. 104 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz.U. z 2005 r., Nr 244, poz. 2080, dalej jako ustawa z 2000 r.) poprzez jego błędne zastosowanie polegające na uwzględnieniu przy wymiarze

nałożonej na powoda kary okoliczności dotyczących poprzednika skarżącego w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, należącego do grupy kapitałowej powódki oraz art. 104 ustawy z 2000 r. poprzez jego błędne zastosowanie wskutek przyjęcia, że praktyki Przedsiębiorstwa Państwowego Polskie Koleje Państwowe stwierdzone w decyzji Prezesa Urzędu z dnia 1 kwietnia 1998 r. nr DDI-24/98 stanowią w rozumieniu art. 104 ustawy z 2000 r. wcześniejsze naruszenie przepisów ustawy przez skarżącego, co uzasadnia zaostrożenie kary nałożonej na powoda.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „Czy przy nakładaniu kar pieniężnych na przedsiębiorców na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. 2007 Nr 50, poz. 331, ze zm., dalej jako ustawa z 2007 r.) należy uwzględniać okoliczności obciążające antymonopolowo innych przedsiębiorców z ich grup kapitałowych, w szczególności jeżeli działalność karanego przedsiębiorcy jest kontynuacją działalności innych podmiotów z grupy kapitałowej?”.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania, ponieważ sformułowane przez powódkę zagadnienie prawne nie pozostaje w związku z rozstrzygnięciem niniejszej sprawy, ponieważ dotyczy ono przepisów ustawy z 2007 r., podczas gdy zgodnie z art. 131 ust. 1 tej ustawy do postępowań wszczętych i niezakończonych stosuje się przepisy dotychczasowe, a zatem przepisy ustawy z 2000 r.

Zainteresowany w odpowiedzi na skargę kasacyjną także wniósł o wydanie orzeczenia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak przesłanki istnienia istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ powódka nie wykazała istotności sformułowanego zagadnienia dla rozwoju prawa, ani precedensowego znaczenia dla rozstrzygnięcia innych spraw, a także ze względu na to, że wskazane przez powódkę zagadnienie prawne nie występuje zdaniem zainteresowanego w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.
2. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Ten nadzwyczajny charakter wynika między innymi z tego, że warunkiem rozpoznania skargi kasacyjnej jest uprzednie jej przyjęcie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania (postanowienie SN z dnia 29 września 2005 r., III CSK 22/05, niepubl.). Dlatego na mocy art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna musi obligatoryjnie zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest zaś wykazanie okoliczności, które podlegają badaniu w tzw. przedsądzie. Są nimi: występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, nieważność postępowania oraz oczywista zasadność skargi (postanowienie SN z dnia 9 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 70/05, niepubl.). Na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada bowiem jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07, niepubl.).
3. W niniejszej sprawie powódka uzasadniania wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego dotyczącego przepisów ustawy z 2007 r. Zagadnieniem prawnym jest problem prawny wiążący się z przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego rozpoznanie kasacji powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” na tyle, aby wymagało jego zaangażowania (postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01,

OSNC z 2002 r. nr 1, poz. 11, z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP z 2004 r. nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda z 2004 r. nr 7-8, poz. 51). Ponadto, zagadnienie prawne musi dotyczyć przepisów, które zostały powołane w podstawach skargi kasacyjnej, gdyż w przeciwnym razie brak jest związku między zagadnieniem prawnym a koniecznością jego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07, niepubl.).

4. Podstawy skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie stanowią zarzuty dotyczące naruszenia przepisów ustawy z 2000 r. Natomiast zagadnienie prawne dotyczy przepisów ustawy z 2007 r., choć argumentacja powódki stanowiąca rozwinięcie przedmiotowego zagadnienia odnosi się do przepisów ustawy z 2000 r. Można jedynie domniemywać, że formułując zagadnienie prawne oparte na przepisie ustawy z 2007 r., powódka zmierzała do przekonania Sądu Najwyższego co do tego, że rozstrzygnięcie przedmiotowego zagadnienia ma znaczenie nie tylko dla rozpoznawania spraw toczących się zgodnie z art. 131 ustawy z 2007 r. na podstawie przepisów ustawy z 2000 r. Zabieg ten jest jednak niecelowy zarówno ze względu na treść art. 131 ustawy z 2007 r. jak i z uwagi na wysoki stopień zbieżności treści przepisów obu ustaw, powodujący że zdecydowana większość rozstrzygnięć Sądów wydanych i wydawanych na podstawie przepisów ustawy z 2000 r. może być uwzględniana przy stosowaniu przepisów ustawy z 2007 r., zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę tożsamość celów ustawy z 2007 r. w porównaniu z celami dotychczas obowiązującej ustawy antymonopolowej.
5. Przedstawienie w niniejszej skardze kasacyjnej zagadnienia prawnego opartego na przepisach ustawy z 2007 r. wywołuje jednak niekorzystny dla powódki skutek w postaci – podniesionego przez Prezesa Urzędu – braku związku przedmiotowego zagadnienia z podstawami skargi kasacyjnej. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego stawiają bowiem wysokie wymagania formalne skargom kasacyjnym, co znajduje wyraz między innymi w odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, w której zagadnienie prawne przedstawione

przez pełnomocnika powódki dotyczyło przepisu art. 9 ust. 2 pkt 5 ustawy z 2000 r., którego to przepisu „w ustawie tej nie ma” (postanowienie SN z dnia 5 listopada 2008 r., sygn. akt III SK 20/08, niepubl.). Nadto Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do przeformułowania zagadnienia prawnego przedstawionego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i wskazania właściwych przepisów, jakie powinny stanowić podstawę prawną przedmiotowego zagadnienia.

6. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.